

Sygnatura akt IV Ka 908/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2022 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodniczący:	1. SSO Ewa Rusin
1. Protokolant:	1. Magdalena Telesz

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2022 r.

6. sprawy M. K.

7. syna S. i A. z domu M.

8. urodzonego (...) w B.

9. oskarżonego o czyn z art. 193 kk, art. 288 § 1 kk

10. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

12. z dnia 6 czerwca 2022 r. sygnatura akt II K 318/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 180 zł opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 908/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 6 czerwca 2022 roku sygnatura akt II K 318/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# obrońca			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			

1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. K.	Oskarżony nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego	Informacja Krajowego Rejestru Karnego z dnia 5.10.2022r.	k.159
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Informacja Krajowego Rejestru Karnego	Dokument urzędowy, który nie podlega kwestionowaniu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1.Obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk) tj. art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez przeprowadzenie dowolnej oceny zeznań pokrzywdzonej, świadka K. K. oraz wyjaśnień oskarżonego i uznaje ich za wzajemnie uzupełniające się, spójne i jasne w zakresie sprawstwa oskarżonego skutkiem czego Sąd poczynił błędne ustalenia faktyczne</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

co do czasu trwania działania sprawcy oraz zamiaru oskarżonego co doprowadziło Sąd do uznania, że oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 193 kk, podczas gdy informacje wynikające z tych dowodów są rozbieżne i niepełne albowiem ani pokrzywdzona ani świadek nie mieli wiedzy, ile czasu faktycznie przebywał oskarżony w należącym do niej lokalu a oskarżony nie potwierdził aby przebywał tam w sposób ciągły, co uzasadniałoby przypisanie mu takiego okresu działania nadto z przeprowadzonych dowodów nie wynika, aby oskarżony miał zamiar popełnienia czynu, natomiast z zeznań pokrzywdzonej można wnioskować, że przedmiotowy lokal nie zapewniał jej potrzeb bytowych ani poczucia bezpieczeństwa i prywatności, nie pełnił dla niej funkcji mieszkalnej, co uniemożliwia ostatecznie uznanie, że doszło do popełnienia prze

oskarżonego czynu z art. 193 kk ;

2. Obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (art 438 pkt 1 kpk) poprzez przeprowadzenie błędnej wykładni art. 193 kk i uznanie, że przepis ten obejmuje ochroną prawną lokale, w których nikt nie mieszka, co miało miejsce w niniejszym przypadku, podczas gdy wykładnia literalna jak i celowościowa tego przepisu wskazują, że przepis ten nie chroni cudzego mienia (bez względu na jego funkcję) a wyłącznie wolność osoby od zakłóceń oraz przeszkód w korzystaniu z lokalu, który stanowi dla danej osoby miejsce wypoczynku oraz chroni prywatność tej osoby , co w niniejszym stanie faktycznym nie nastąpiło albowiem lokal mieszkalny na dzień 30 października 2020 roku był pusty, pokrzywdzona nie wynajmowała go nikomu, sama również nie

	<p>zaspokajała w nim własnych potrzeb mieszkaniowych, nadto przedmiotem ochrony jest możliwość dysponowania lokalem zaś z przeprowadzonego materiału dowodowego wynika, że pokrzywdzona cały czas mogła nim władać i korzystać z niego , co oznacza, że zachowanie oskarżonego nie mogło spowodować naruszenia miru domowego pokrzywdzonej w przedmiotowym lokalu</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ponieważ oba zarzuty apelacyjne dotyczą tego samego czynu, zostaną omówione łącznie.</p> <p>Zarzut obrazy przepisów procedowania z art. 438 pkt 2) kpk może dotyczyć jedynie niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego poprzez zaniechane wypełnienia</p>				

konkretnych nakazów lub naruszenie zakazów proceduralnych, ewentualnie przepisów dotyczących samego orzekania, czy konstruowania orzeczenia. (vide: wyrok SN z dnia 8 września 2009 r., WA 26/09, OSNwSK 2009/1/1844), która to obraza przepisów nadto musi skutkować wpływem na treść wyroku. Takie błędy w badanej sprawie nie wystąpiły.

W odniesieniu do prawidłowości sądowej oceny dowodów zarzuty apelacji nie przekonują, by nastąpiła ona z obrazą prawa procesowego art. 7 kpk i art. 410 kpk. Uznanie - przy zastosowaniu kryteriów tego przepisu - za wiarygodne jednych dowodów i odrzucenie wiarygodności innych to prawidłowy proces ocenny, zaś następcze oparcie ustaleń faktycznych na dowodach ocenionych jako wiarygodne nie może zostać potraktowane jako

obrażą art. 7 kpk
tylko dlatego, iż
ustalenia te nie są
akceptowane przez
apelującego.

Ustalenia faktyczne
sąd I instancji
poczynił m. in. w
oparciu o pozytywną
ocenę wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego, w
których podał cyt.
„ przyznaję, że
w dniu 30
października 2020r.
świadomie
naruszyłem mir
domowy mieszkania
na ul. (...) należącego
do K. B.. Posiadałem
klucze zapasowe
do tego mieszkania
ponieważ wcześniej
wynajmowałem je
od K.....oryginalne
klucze oddałem
właścicielce przy
eksmisji, ale przed
tym dorobiłem sobie
kopie kluczy...w
tym mieszkaniu
przebywałem
okazjonalnie...” k.
55, które to
wyjaśnienia
powinny być znane
apelującej obrońcy.
Z tymi
wyjaśnieniami
korelują - słusznie
uznane za
wiarygodne -
zeznania
pokrzywdzonej,
która wskazała,
iż po eksmisji
oskarżonego do 30
października 2020r.

jej mieszkanie stało puste, po tej dacie pokrzywdzona przybyła do lokalu w dniu 22 grudnia 2020r., zastała w nim nie tylko oskarżonego, ale także jego liczne rzeczy osobiste a nawet 3 koty. Zatem z czego miałyby wynikać naprowadzana obraz prawa procesowego skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi, tego nie sposób stwierdzić. Z pewnością nie wynika z podnoszonych przez apelującego okoliczności, że przedmiotowy lokal nie zapewniał potrzeb bytowych ani poczucia bezpieczeństwa i prywatności oraz nie pełnił funkcji mieszkalnej dla pokrzywdzonej.

Równie błędnie apelująca dokonała wykładni przepisu art. 193 kk, podnosząc, że ów przepis nie obejmuje ochroną prawną lokali, w których nikt nie mieszka, nie chroni prawa własności lokalu.

Obraza prawa materialnego polega na tym, że do

prawidłowo
skonstruowanego
stanu faktycznego
sąd zastosował
przepis, choć tego
nie mógł zrobić,
bądź też mimo
tego, że był
zobowiązany dany
przepis zastosować,
tego nie uczynił.
Takie okoliczności
w niniejszej sprawie
także nie występują.

Wszak przywołany
przepis penalizuje
prawo człowieka do
spokojnego
zamieszkania,
korzystania z lokali
użytkowych i innych
pomieszczeń (gdzie
np. jest prowadzona
działalność
gospodarcza) czy
ogrodzonej działki
gruntu, wolnego
od zakłóceń przez
osoby, których tam
nie pożąda.
Pokrzywdzona
eksmitując
oskarżonego z
przedmiotowego
lokalu i następnie
zamykając drzwi
wejściowe na klucz
dostatecznie i nader
czytelnie wyraziła
swą wolę, by nikt –
także i oskarżony- do
tego lokalu bez jej
zgody nie wchodził.

3.2.

3. Rażącej
niewspółmierności
orzeczonej kary

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

(art. 438 pkt 4 kpk) poprzez nienadanie występującym w sprawie okolicznościom łagodzącym dostatecznej mocy i w konsekwencji wymierzenie za czyn z art. 193 kk kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 288 § 1 kk kary 6 miesięcy pozbawienia wolności a następnie wymierzenie kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności a więc bliżej maksymalnego wymiaru kary (w kierunku zasady kumulacji), podczas gdy biorąc pod uwagę postawę sprawcy, jego dotychczasowy styl życia oraz zachowanie po popełnieniu czynu w szczególności niekaralność, przyznanie się do winy, przeproszenie pokrzywdzonej za swoje zachowanie, wyrażenie skruchy i chęci naprawy szkody (jeszcze w toku sprawy), uzasadnione było co najmniej warunkowe umorzenie postępowania a w przypadku skazania

	zastosowanie kary łagodniejszego rodzaju.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Także i ten zarzut okazał się chybiony. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 193 kk i z art. 288 § 1 kk, połączył kary jednostkowe w łączną z zastosowaniem zasady częściowej absorpcji, w dodatku tak orzeczoną karę łączną warunkowo zawiesił na okres próby (na najkrótszy możliwy okres 1-go roku), co zostało wzmocnione obowiązkiem probacyjnym naprawienia szkody za dokonane uszkodzenie mienia pokrzywdzonej. Tego rodzaju orzeczenie kończące postępowanie spełnia wszystkie kryteria zawarte w art. 53 § 1 i § 2kk i bynajmniej nie stanowi dla oskarżonego			

ponadprzeciętnej dolegliwości.

Wypada przypomnieć, że od daty uszkodzenia samochodu pokrzywdzonej i wyrządzenia szkody oszacowanej na 4200 złotych (czynu przyznanego przez oskarżonego) upłynęło blisko 2 lata, a oskarżony nie podjął żadnych realnych działań, by ową szkodę naprawić, choć pracuje zarobkowo, a nawet zebrał środki na ustanowienie obrońcy z wyboru.

Dla podjęcia w ogóle rozważań o możliwości warunkowego umorzenia postępowania niezbędnym jest wykazanie, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne (art. 66 § 1 kk). W treści apelacji brak jakiegokolwiek odniesienia do tych przesłanek w zakresie każdego z przypisanych czynów (stopień społecznej szkodliwości ocenia się w odniesieniu do okoliczności przedmiotowo –

<p>podmiotowych tego czynu, a nie podnosząc okoliczności zachowania się oskarżonego po jego dokonaniu (niekaralność, przyznanie się do winy, przeproszenie pokrzywdzonej za swoje zachowanie, wyrażenie skruchy i chęci naprawy szkody), bo te są wymienione jako kolejne warunki z art. 66 § 1 kk).</p> <p>Sąd odwoławczy z urzędu warunków dla warunkowego umorzenia także się nie dostrzega.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>1. Uchylenie rozstrzygnięcia w przedmiocie kary łącznej (pkt III)</p> <p>2. Zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt I części dyspozytywnej wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 193 kk oraz w pkt II części dyspozytywnej wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

próby wynoszący rok, ewentualnie wymierzenie kary trzech miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby wynoszący rok;

3. W sytuacji nieuwzględnienia wniosków w pkt 2. (w szczególności uniewinnienia oskarżonego):

a. o zmianę orzeczenia poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego co do każdego z czynów , tj. z pkt I i II części dyspozytywnej wyroku, łącznie na okres próby wynoszący rok albo

b. zmianę orzeczenia co do kary i wymierzeni a czyn z pkt I części dyspozytywnej wyroku kary dwóch miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z pkt II części dyspozytywnej wyroku trzech miesięcy pozbawienia wolności i w związku z tym na podstawie art. 85 kk i art. 86 kk wymierzenie kary łącznej czterech

<p>miesiący pozbawienia wolności, w zawieszeniu na okres próby wynoszący rok;</p> <p>4 ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;</p> <p>5. zwolnienie oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Żaden z alternatywnych wniosków apelacyjnych nie okazał się zasadny, o czym przesądza argumentacja w sekcjach 3.1 i 3.2 wyżej i jako takie nie stanowią podstawy do postulowanego orzeczenia reformatoryjnego, względnie kasatoryjnego w rozumieniu art. 437 § 2 kpk, nie wystąpiły także</p>			

okoliczności o jakich mowa w art. 440 kpk.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie wystąpiły.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Orzeczenie skazujące.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1. Nieskuteczność zarzutów apelacyjnych. 2. Sąd I instancji poczynił trafne ustalenia faktyczne, a następnie ich prawidłową subsumpcję,		

skutkującą słusznym
skazaniem
oskarżonego.

3. Ponadto w
sprawie nie
wystąpiły podstawy
bezwzględne z art.
439 § 1 kpk dla
uchylenia orzeczenia
niezależnie od granic
zaskarżenia i
podniesionego
zarzutu
apelacyjnego.

4. Wymierzoną karę
łącznie pozbawienia
wolności z
zastosowaniem
dobrodziejstwa
probacji ocenić
należy jako
wyjątkowo
umiarkowaną. To
kara przede
wszystkim
wychowawcza
wobec oskarżonego,
odpowiada też
pozostałym
kryteriom art. 53 kk.

1.8. **Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

1.9. **Uchylenie
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

1.10. **Inne
rozstrzygnięcia
zawarte w
wyroku**

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	O należnych Skarbowi Państwa kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art.627 kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.3 ust.3 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, zasądzając je od oskarżonego wobec przegrania apelacji	
7. PODPIS		
SSO Ewa Rusin		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie skazujące	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		

0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana